

RIBBEVENNEN

The coat of arms of Ribe is a shield divided vertically. The left half features three golden lions passant guardant on a red field. The right half depicts a stone building with three towers, each topped with a cross, and a central arched window. Below the shield, the text 'RIBE OG OMEGNS' is on the left and 'HJEMSTAVNSFORENING' is on the right, both within a black-bordered white box.

RIBE OG OMEGNS HJEMSTAVNSFORENING

16. årgang

6. december 1962

Nr. 1-2

med kirkens arkitektur, men »Arken«, som i Biblen blev båret på skuldre gennem ørkenen, kom ved min anbringelse på søjlerne til at minde om et hus. De kunstnere, der arbejdede under restaureringen, døbte det et »dueslag«. Ja, jeg kunne næsten ønske, at der boede hvide duer i det, det var da symbolsk for Helligånden! Ak, nej, det var ikke så godt, under nadverhandling ville de flyve ned og tage brødet fra oblatfadet!« Han gjorde en pause. »Men nu står det der, jeg indrømmer, jeg har taget fejl, jeg fik desværre ikke gennemført min tanke, at det skulle hæves ved en underdel af stentrappes, derved en højnelse af »Arken«, så den ville ses mere op mod kuppelhvælvingen! Men hvis man nu indvendig belyste i blålig atmosfærisk lys, så ville tanken om dueslag forvandles til tanke om en himmelsk bolig for åndelige sjæle! Jeg var Amberg! tak fordi du modtog mine tanker og forklaring, farvel og tak!«

Et bulder genlød nede fra af en dør, og jeg vågnede til bevidsthed med et sæt, – jeg var alene, men blev hurtigt klar over, at kirkebetjenten ikke anede, at jeg sad heroppe, jeg lænede mig ud igen og så ham mellem kirkestolene. – »Hallo – Hallo, råbte jeg, har De glemte mig?« Han svarede: »Jeg troede, De var gået, men nu skal jeg låse op igen!« Jeg skyndte mig til trappen og løb rask ned. »Det var da godt, at det blev opdaget, ellers måtte De tilbringe natten alene herinde«, sagde han. »Ja, men ikke alene«, bemærkede jeg spøgende og tænkte mit. »Nej, i selskab med 10000 jomfruer«, lo kirkebetjenten. Jeg rystede på hovedet og forlod ham og Ribe Domkirke med et: »Tak og glædelig jul!«

Sejlads på Ribe Å

af *Elisabeth Haar*

Til et rigtigt Ribebesøg hører en sejltur fra Skibbroen til Kammerslusen. Det var et dårligt surrogat at bile derud. Tidligere var der jo fast rutebådsfart hver eftermiddag – ud og hjem – fra kl. 14–17; man kunne nå en tur op over diget ud til havet, – man fik sig en god kop kaffe i den hyggelige Sluse-Pavillon, og havde man mere tid, kunne man også gå over til det skønne, lyserøde kanalhus eller lægge til ved anløbsbroen der og gå op og spise lækre stegte ål med en dram til hos familien Marius Mikkelsen. Der var dejligt ude ved slusen en sommerdag. Mange strandjægere holder til derude i efterårsferien, og selvejerbådene sejler ture ud på havet, men rutebådsfarten er desværre indstillet – den kunne ikke længere betale sig – og Kanalhuset er lukket. – Hver sommer, når man gæster sin gamle by, må man notere et eller andet, som er: »Åk, hvor for-

andret!« Nu suser biler ud ad de forbedrede veje over engene. – »Civilisationen« vokser, – men vi gamle Ripensere mindes med et suk bådturene, stemningen, når man kom glidende mellem de grønne åbredder, hvor det græssende ungkvæg løftede hovederne og nysgerrigt så efter os.

I de triste besættelsesår stod de tyske vagtposter ude ved Kammerslusen og vogtede udfarten. Kun fiskerbåde måtte gå igennem og røgte garn tæt udenfor i Vadehavet. Det er bekendt, hvordan to kække Ripensere, der følte jorden brænde under sig herhjemme, vovede farten i en lille motorbåd helt over til England. Idet de sejlede gennem slusen, vinkede de op til de tyske soldater og råbte: »Wir fahren gegen Engelland«, og tyskerne lo: »Jawohl« og vinkede tilbage, men blev jo siden klar over, at de var blevet narrede af de to vovehalse, som ikke vendte tilbage før efter krigen.

Lange før – en sommermorgen i begyndelsen af 1930'erne – var Ribe Seminarium på en udflugt med alle sine elever og nogle af lærerne med familie over til Sønderho, fordelt i 3–4 af de store udlejningsbåde fra Skibbroen. Det var efter sommerferien – helt hen i begyndelsen af september, men det var pragtfuldt vejr og der var belejlige morgen- og aften-»vandtider«, så turen kunne tilendebringes på en dag. Men de lyse aftener var altså forbi, vi måtte foretage hjemturen i mørke – ved stjernesvær. Vejret var, som sagt, herligt, varmt og solrigt hele dagen, og der var skønt ovre på Fanø, hvor vi badede ude ved Vesterstranden og indtog frokost og aftensmad i den kønne gamle krogårds have. Men allerede ved overfarten om morgenen havde de sagkyndige med betænkelighed iagttaget, hvor *lavt* vandet var ved indsejlingen til »Hønen« syd for Sønderho. I nogle dage havde det været østlig vind, og det er farligt i højvandet. De store både kunne ikke gå ind, vi blev sat i land i pramme, og en del af de unge vadede i land og syntes jo bare det var morsomt. Men da vi efter en dejlig dag derovre skulle til at indskibe os igen, så det galt ud:

»for da vi så sku' sejle, så var der intet vand, vi stage må, oh skræk! men prammene var læk, og lærerne, de måtte øse stadig væk« – som der stod i en lille vise, vi afsang en festlig aften, vi var samlede efter turen. De store dybtgående motorbåde lå langt ude; vor dygtige leder, Marius Mikkelsens »førerbåd« lå endda helt ude ved kostene, hvor »Knudedyb« begynder. Da vi endelig med den dyre last ombord i de skrøbelige pramme nåede ud til de første motorbåde, var højvandet ovre og vandet faldt hurtigt. Vi kom i bådene og stagede os forsigtigt ud over

det lave vand. Hvert øjeblik tog vi grunden og var ved at blive hængende. De uerfarne unge syntes det var evige løjer, men vi, der kendte til farvandet, var meget nervøse – hvad vi naturligvis ikke lod eleverne mærke. Det ville ikke have været rart at skulle tilbringe hele natten i åbne både ude på havet med ca. 100 sommerklædte unge piger – uden tæpper og proviant – og i bælgmørke. Vi ældre drog et lettelsens suk, da vi omsider fik bumpet os igennem ud til førerbåden, hvor Marius Mikkelsen stod og så sammenbidt ud, mens han mønstrede sin flåde. Vi blev nu fordelt i alle bådene, og her var mere end nok vand under kølen. Men nu var det blevet buldermørkt, og hvem kunne finde vej over havet til Ribe-indløbet? Jeg hviskede min tvivl til en af bådførerne, men han pegede over på Marius Mikkelsen og sagde: »Vi har en sikker mand foran os«. Så gik førerbåden i spidsen og vor admiral stod støt ved sit rat. Af og til så man ham stikke en bådshage ud og pejle – han

kendte alle grunde derude som sin egen lomme. Nu var de unge blevet stille og trætte; en del af dem sov med hovedet på sidemandens skulder. I den føromtalte vise hedder det (på melodien: »I natten klam og kold«):

»Men hvor blev hjemmet av? Ved kl. 10 – det lav da sad vi endnu midt på det sortladne hav. Mens himlens stjerner små med undren på os så, hvor vi i trætte rader hen ad bænken lå. Og slusen? Hvor i mørket ku- vi få øje på'en? Vi kunne li'så godt komme ind ad Kongeåen. – Det klared' *Marius!* Ved slusemandens blus i nattens sus steg hurraråb om *Marius.*«

Inde i Ribe havde mange været urolige for os. På Skibbroen gik frk. Langmack bl. a. og spejdede ud. Slusemesteren ved Kammerslusen holdt stadigt udkig og havde hængt en lanterne op på sluseporten for at vejlede os. – Vi fandt altså indløbet, men der var al grund til at prise vor dygtige fører for godt sømandsskab, og da vi lå sikkert i slusen, gav vi ham et dundrende hurra. Og for de unge, som var med på den tur, blev det en enestående oplevelse.

»Så stod vi åen ind i lune nattevind, snart hvilede på puden vores trætte kind. Så stævned vi mod vor drømmekyst så god, hvor vi har aldrig *ebbe*, men bestandig *flod*. O, lykkelige ungdom, vi takker Jer i dag som gode kammerater i mangt et bådslag. Mod nye mål I frem vil gå med Ribe Sem og altid håbe på at komme sikkert hjem.«

Jul i Vestjylland

Det populære julehæfte for alle ripensere pris 6,- kr. Fås i boghandelen og hos foreningen. — Bestilling på Nora 7189.

HARALD JACOBSEN

Guld- og Sølvreparationer